

Telegtraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1858 de M.

Onor. Asociațiunea pentru literatura
română și cultura poporului român
Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
pentru parohii cl. I Lei 40.000; cl. II Lei 30.000;
cl. III Lei 20.000. Particulari Lei 20.000. Autorizații
și strălănite Lei 40.000. De sprijin Lei 50.000.

Articole și corespondențe
se adresează REDACȚIEI Telegtraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiilor
un cm.² 100 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiile
se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegtraful Român,
Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 4064/1946

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române
de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat
Crișana și Maramurăș

*Iubiților cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl
și dela Domnul nostru Iisus Hristos*

„Și văzând îndrăsnirea lui Petru și a lui Ioan și știind
că oameni necărturari sunt și simpli, se mirau și îi cunoșteau
pe dânșii că cu Iisus fuseseră”. (Faptele Ap. 4, 13).

Iubiții mei tii sufletești,

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să ajungem din nou marele praznic al Invierii Domnului, care ne umple sufletele de bucurie cerească. Din nou cugetele noastre străbat prin lumina Invierii Domnului la țintele cele mai înalte și mai de pe urmă ale vieții noastre, la bunurile negrăite și veșnice cari ne așteaptă și pe noi după învierea de care Domnul ne va face parte și nouă, dacă ne vom lipi prin credință și prin dragoste de El. Căci învierea Sa ne este cheazășie că și noi vom învia. Pe temelia învierii Sale se sprijină puterea Bisericii și tăria credinții noastre. „Dacă n'a înviat Hristos — zice marele Apostol Pavel — deșartă este propovăduirea noastră și deșartă este și credința voastră... Iar acum Hristos s'a sculat din morți; începătură celor adormiți s'a făcut” [I Cor. 15, 14; 20].

Invierea Domnului este izvorul întregii noastre nădejdi. Având convingerea că Domnul a înviat, toată viața noastră în mijlocul acestei lumi se schimbă. Lumea aceasta nu ne mai poate înlănțui prin ispășiri și nu ne mai poate înpăimânta prin năcăzurile și poverile ei. Credința în învierea Domnului și siguranța învierii noastre ne dă putere să ne ridicăm mai presus de puterile acestei lumi, ne dă îndrăznire față de ea și curaj ca să mărturisim că mai presus de viața pământească este viața din cer și mai tare decât lumea este Stăpânul Hristos care a biruit-o, înfrângând și uneltele ei, cari sunt păcatul și moartea.

Cea dintâi dovadă despre această putere și îndrăzneală pe care o dă învierea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, o avem în schimbarea ce s'a petrecut în sufletele Apostolilor îndată după scularea Domnului din morți și după înălțarea Lui la cer. Știm cât de fricoși s'au arătat ei și cum s'au împrăștiat în toate părțile când L-au judecat pe Domnul și L-au dus la moarte. Dar îndată ce-au

aflat că Invățătorul lor a înviat s'au umplut de un curaj nemaipomenit și au pornit să cucerească lumea și să înfrunte toate împotririile și dușmăniile ei, numai cu puterea cuvântului lor. S'a petrecut atunci în ființa lor o schimbare adâncă, ale cărei țării nu pot fi omenești, ci numai dumnezeiești. În ei se coborîse puterea dumnezească a Domnului Hristos, Duhul Lui, care da inimii lor cuvânt de mărturisire curajoasă, iar cuvântului lor puterea de pătrundere în suflete.

Puterea, hotărîrea și lumina ce izvora din ființa lor umplea de uimire pe toți cari îi vedeau și-i ascultau, fie că voiau să primească propovăduirea lor, fie că nu voiau. Când, de pildă, Petru și Ioan, au fost duși în fața adunării arhierilor și bătrânilor pentru că vindecaseră un olog, au mărturisit înaintea lor cu atâta hotărîre pe Hristos, încât înșși aceia au recunoscut că puterea lor o au Apostolii din împreună petrecere cu Hristos. „Și văzând îndrăznirea lui Petru și a lui Ioan și știind că oameni necărturari sunt și simpli, se mirau și îi cunoșteau pe dânșii că cu Iisus fuseseră”. Indrăznirea celor doi Apostoli dădea pe față chiar și pentru cei necredincioși pe Hristos care trăia și lucra în ei. Această îndrăznire și înflăcărarea cuvântului lor de mărturisire, care ieșea de pe buzele lor fără împedecare, îi uimea chiar pe învățății cărturari cu atât mai mult, cu cât știau că Petru și Ioan sunt niște oameni fără carte și fără destoinicie la vorbă și-i făcea să-și dea seamă că Hristos grăește prin ei. Prin îndrăznirea Apostolilor se străvedea ca printr'un geam de sticlă, Hristos, chiar pentru cei ce nu voiau să creadă în El.

Căci cu adevărat Hristos care nu fusese cu ei numai până la răstignire, ci era cu ei și dela înviere încoace, prin sălășluirea Sa înlăuntrul lor, le prefăcuse, le învoise și le împuternicise toată ființa lor. Minte lor îl vedea acum limpede pe Iisus, inima lor îl iubea încât erau în stare să se uite pe ei, iar

voința lor căpătase atâta tărie și îndrăzneală încât nimic nu mai putea să-i oprească de a-L mărturisi. Ei erau stăpâniți de încredințarea că Hristos e totul și omul, dacă e ceva, este numai prin Hristos. Pentru ei era limpede „că nu este alt nume sub cer dat între oameni, întru care să ne putem mântui” [Fapt. Ap. 4, 12]. Ei nu-și mai trăiau lor, ci lui Hristos; ba chiar nu mai erau ei cei ce trăiau, cugetau, grăiau și lucrau, ci Hristos trăia în ei, cugeta, grăia și lucra [Galateni 2, 20], mai bine zis Hristos prin Duhul cel Sfânt al Său. Iar fiindcă erau întru Hristos și Hristos în ei, erau „făpturi nouă”, toate cele vechi ale lor au trecut și toate „nouă s'au făcut” [I Cor. 5, 17].

Dar dacă aceasta a fost urmarea învierii Domnului pentru Apostoli, să luăm seama oare tot aceasta este și pentru noi? Oare mărturisim și noi cu aceeași îndrăznire pe Hristos? Se vede oare și din gândurile, din cuvintele, din faptele noastre că suntem cu Hristos? Căci așa trebuie să fie viața creștinului: să se vadă în ea Hristos. Toată purtarea noastră trebuie să fie o mărturisire a lui Hristos, un văl subțire prin care să vadă toți cei cari vin în preajma noastră pe Hristos. Înainte de toate să avem îndrăzneala a-L mărturisi pe El, cum au avut Petru și Ioan. Căci mai ales din aceasta se vede dacă suntem cu Hristos, dacă viețuim cu El, dacă ne însoțește în toți pașii vieții noastre. De suntem ai lui Hristos, de trăim cu El, să dăm dovadă tuturor că evanghelia Lui, că Duhul Lui are aceeași putere de-a schimba sufletul omenesc, în rândul întâi sufletul nostru și apoi prin al nostru pe al altora. Numai în felul acesta ne putem face și noi cuceritori de suflete pentru Hristos, cum s'au făcut Apostolii. Viața noastră prin îndrăzneala mărturisirii, prin curăția ei, trebuie să fie o carte deschisă din care să vadă și cei îndoelnici și cei necredincioși că suntem cu Hristos. El să strălucească în faptele noastre, cum strălucește sufletul prin ochi.

Greutățile și năcăzurile vremurilor de azi să nu ne împedecă dela o astfel de viață cu Hristos Domnul, dela o astfel de mărturisire a Lui. Dimpotrivă, ele să ne fie un îndemn și mai hotărîtor la aceasta, știut fiind că un om și un popor care poartă pe Hristos în suflet, toate sarcinile le duce mai ușor, iar scăparea lumii de greutăți nu o poate aduce decât trăirea după voia lui Dumnezeu. Domnul

sălășluindu-se în noi ne va face să ne pară mai neînsemnate și mai ușoare poverile acestei vieți. Prin El vom câștiga nădejde în vremuri mai bune și putere de a lucra cu mai mult spor la învingerea lipsurilor.

Răsboiul îndelungat și seceta cumplită din anul trecut au împuținat mijloacele de traiu atât în țara noastră cât și în toată lumea. La noi lipsurile nici nu sunt așa de mari ca în alte părți, unde milioane de oameni sunt amenințați să rămână fără pâinea cea de toate zilele. Scăparea de această primejdie nu o poate aduce decât binecuvântarea cerească a unei recolte bune. Dar ca bunul Părinte ceresc să hărăzească pământului rod îmbelșugat, se cere ca și noi să așezăm în el sămânța trebuitoare și să facem toate lucrările de lipsă. Aceasta e o poruncă a lui Dumnezeu pentru orice bun creștin și prin ea ne împlinim datoria de a face ca toți semenii noștri să-și aibă pâinea zilnică asigurată. Nici o palmă de pământ să nu rămână deci nelucrată. Prin munca noastră cinstim darul lui Dumnezeu, care a dat în stăpânirea și în folosința omului pământul roditor. Și tot prin această muncă asigurăm și viitorul Țării, dând ajutor Stăpânirii, nu numai să ne scoată deasupra lipsurilor, dar și ca să ajungem la o pace prin care să ne fie recunoscute îndreptățile nădejdi ce le purtăm în inimile noastre.

Faceți, iubiții mei fii sufletești, ca bucuria voastră de praznicul Invierii Domnului să se întindă asupra tuturor celor din jurul vostru, mângăind pe cei întristați din orice pricină și ajutând pe cei lipsiți. Căci fără facere de bine și fără dragoste nu se poate mântui nici un suflet. Numai astfel Invierea Domnului va fi vouă spre bucurie în viața aceasta și spre fericire veșnică.

De încheiere, rog pe bunul Dumnezeu să-și coboare darul Său peste voi și peste toți ai voștri, ca praznicul Invierii Domnului să-l petreceți cu sănătate și mulțumire duhovnicească, cu folos pentru suflete și cu nădejdi de vremuri mai bune.

Imbrățișându-vă cu iubire caldă de părinte și adresându-vă tuturor salutului creștinesc: *Hristos a înviat!* am rămas

Sibiu, la sărbătoarea Invierii Domnului din anul 1946

Al vostru al tuturor de tot binele voitor:

NICOLAE
Arhiepiscop și Mitropolit

Inviere și viață

Cea mai mare minune a creștinismului: învierea Domnului, este încât nici în atâtea adânc de încredințare n-o poate pătrunde deplin. Ceea ce se poate face, este cel mult pătrunderea până în apropierea miezului ei de taină nepătrunsă, dar a o lumina complet pe ea înăsași este cu neputință.

Această pătrundere se realizează și prin privirea minunii învierii Domnului sub unghiul raportului ei cu viața.

Viața țâșnește din Dumnezeu: Centrul ontologic al existenței create, și întreaga ei traiectorie — dacă vrea să-și implinească destinul ei — trebuie să fie umblare pe făgașul voit de Dumnezeu și revenire în El, care este Viața prin excelență. Revenirea la punctul inițial de plecare sau — teologic vorbind — intrarea în viața cea adevărată se face prin *inviere*, adică prin sălășluirea celor vrednici în plenitudinea existenței divine. Și cum cel care este experimentat — ca om — pentru prima dată această intrare în viața cea adevărată, este Domnul Hristos și prin această intrare a pus temelia învierii noastre, când zicem *invierea Domnului*. Cât privește al doilea termen din cuprinsul titlului: viață, sub el nu înțelegem viața în accepțiunea generală a cuvântului, ci viața cea adevărată, adică viața creștină.

Dacă creștinismul este viața prin excelență și dacă la temelia lui stă — după clasică afirmație paulină [cf. I. Corint. 15, 17] — învierea Domnului, atunci înseamnă implicit că această mare minune este însuși izvorul și temelia vieții creștine. Ea este *recreațiunea potențată a lumii și ca atare a vieții însăși*. Zicem *recreațiunea potențată*, pentru că starea de desăvârșire pe care o mijlocește lumii, învierea Domnului, este mai presus decât aceea pe care a mijlocit-o creațiunea. Ceea ce ne îngăduie să înțelegem, că *viața care țâșnește din actul învierii este mai deplină decât cea rezultată din actul creațiunii*.

Dincolo de istorie prin unul din factorii ei: cauza, creațiunea

este din domeniul istoriei prin al doilea factor al ei: efectul. Ca atare, ea este însăși fundarea coordonatei a vieții încadrate în coordonatele istoriei. Potrivit destinului ei inițial, viața omenească avea să urce treptat — fără să treacă prin moarte — scara desăvârșirii până la plinirea ei completă.

Dar ordinea existențială rânduită de Dumnezeu prin opera creațiunii, a fost tulburată de căderea omului în păcatul original. Prin această cădere, omul s'a deplasat din Centrul ontologic al existenței sale: Dumnezeu, și în consecință viața lui a apucat pe panta decăderii, a desăvârșirii și a împușinării până la moarte. Pentru că depărtarea de Dumnezeu înseamnă inevitabil pășirea spre moarte

Această cădere s'a repercutat asupra întregii existențe cosmice, afectând grav chipul actual al lumii. Ori cât ne-am strădui — mânați de iluzia deșartă că viața o putem susține numai prin noi înșine — să ne înmulțim și consolidăm viața, de fapt ne-o slăbim și ne-o uzăm, încât atunci când credem că am dobândit lumea, ne sălășluim în groapă. Căci existența pământescă a omului, prima formă a existenței lui, se naște cu povara păcatului și acest fapt se resimte în toată desfășurarea ei. E viața care poartă stigmatul păcatului, în care păcatul e pedepsit prin moartea tuturor și prin anumite suferințe. Drept aceea, în forma actuală a lumii nu se poate să nu fie moarte și deci nu e posibilă o viață fără de sfârșit și deci nici o viață a învierii. Căci în general legile acestei lumi macină pe toți oamenii cari trăiesc în arena ei și viața fără de păcat e posibilă numai cu anumite strămtorări și susținută de o luptă aprigă. Cu alte cuvinte, de o potriveală deplină a lumii pentru o viață fericită, fără de păcat și fără consecința acestuia: moartea, nu se poate vorbi.

Izbăvirea din această stare nenorocită ne-a adus-o Mântuitorul Hristos prin întreaga Sa operă de mântuire, care culminează în *inviere*.

Invierea Domnului este mai presus de istorie nu numai prin factorul ei cauză — cum a fost

cazul în actul creațiunii — ci și prin celălalt factor al ei: efectul. Ceea ce ne arată că *invierea Domnului ne mijlocește un mod de existență superior celui dat nouă prin creațiune*. Pentru că învierea Domnului, care are la bază întruparea cu toate consecințele ei ce cuplurează în moartea pe cruce, este cea mai plină manifestare a iubirii divine față de om și lume, și ca atare *cea mai puternică izbucnire de viață divină în cuprinsul creațiunii*.

Invierea Domnului nu-i un fenomen petrecut în cadrul condițiilor existențiale ale acestei vieți date în istorie, ci-i mai presus de ordinea istorică a vieții. Pentru că cea mai mare minune a creștinismului se deosebește de toate celelalte minuni, care — deși în ce privește cauza sunt mai presus de ordinea creată în sensul că nu se pot reduce la legile și puterile naturii, — totuși efectul lor este limitat la dimensiunile istoriei, adică la dimensiunea vieții pe care o trăim sub imperiul stihilor acestei lumi. Invierea lui Lazăr, de pildă, n'a mijlocit întru totul un nou mod de existență, ci numai reluarea modului de existență de dinainte de moarte, o viață supusă suferințelor și morții.

Prin urmare, prin înviere Domnul Hristos intră într'un mod de existență și într'o dimensiune de viață mai presus decât cele istorice. *Invierea Domnului deschide orizontul unei vieți pline și ca atare este opera exclusivă a lui Dumnezeu, care recreiază printr'ansa lumea căzută*.

Opera a iubirii și atotputerniciei lui Dumnezeu, învierea Domnului ne arată micimea și nepuțința vieții omenești, care fără Dumnezeu este săracă și neproductivă. Punând degetul pe criza de care suferă omul supus vieții istorice, învierea relevă nedeplinătatea și provizoratul acestei vieți, ridicându-o totodată la nivelul ultimei existențe.

Decăzută prin păcat și sortită morții, viața istorică este ridicată prin înviere la o nouă formă de viață. Devierea și stricăciunea gravă ce a pătruns în sfera vieții istorice prin păcat, sunt înlăturate prin actul grațial al învierii, care nu restabilește numai lumea în starea primordială, ci-i deschide orizontul plinirii totale și al transfigurării. E ridicarea dela o viață

cu totul supusă suferințelor și morții, la o viață fără suferință și fără de moarte. E ridicarea la viața cea adevărată și la plenitudinea fericirii, la viața eshatologică.

Nu numai că prin ea ni s'au deschis porțile vieții veșnice și nestricăcioase, ci *invierea Domnului ne arată și calea care duce la viața cea adevărată*. Căci — oricât ni s'ar părea de paradoxal — învierea Domnului ne arată că la viața cea adevărată se ajunge prin moarte, că cine coboară în răceala și întunecimea mormântului, se înalță spre înviere. Precum Hristos a progresat spre înviere prin cruce și mormânt, tot așa și pentru noi moartea este treaptă de urcare la adevărata viață. Căci prin înviere Mântuitorul ne-a ridicat și pe noi virtual la o formă de existență ce nu mai poartă stigmatul păcatului și moartea nu mai are sensul și consecința ce-ar fi avut-o fără intervenția actului grațial al învierii.

Invierea ne învață că numai Dumnezeu este izvorul adevăratei vieți și că numai El ne-o poate da chiar și atunci când viața noastră e slăbită cu totul. Ea dovedește din plin adevărul că „*Hristos... este viața noastră*“ (Colos. 3, 4).

Desvelind valoarea excepțională a vieții umane și adevăratul ei sens, învierea Domnului mijlocește odihnirea firii noastre în tensiunea ei neadormită spre desăvârșire și fericire. Ea ne face posibilă înălțarea la plinătatea duhovnicească, realizarea integrității vieții, așezarea la sânul Tatălui în cea mai strânsă și intimă comuniune de viață cu El. Invierea Domnului — chează învierii noastre — ne deschide calea spre primirea supremă fericirii, care constă în revărsarea Vieții necreate asupra fapturilor capabile să primească această viață și fericirea ce rezultă din această revărsare.

Aceste considerațiuni ne ajută să înțelegem mai bine de ce duhul ortodox e străbătut de atâtea explozie de viață și de bucurie, cu prilejul prăznuirii învierii Domnului. E tresăltarea de bucurie pricinuită de biruința definitivă a vieții asupra morții și de certitudinea re-deschiderii perspectivei vieții depline și veșnice, fapt care ne dă puțința să spunem: „*Noi știm că ne-am strămutat din moarte la viață*“ [I Ioan 3, 14].

C. SÂRBU

FOIȘOARA

„Mironosițele“

Cine nu cunoaște numele lui Picu (Procopiu) Pătruț, crâșnicul din Săliște (1818—1873)? — Un suflet evlavios și un creator de artă și poezie religioasă plină de miez și de frumusețe. Dintre miile de stihuri și imne bisericesti ce ne-au rămas dela el, este și „un joc sfânt“, o piesă intitulată: „Mironosițele“, care a devenit tradiție populară pascală în special în satele Galeș și Roș din jurul Săliștei. Scrisă cam prin 1852, piesa este un ecou de Paști al Vicleimului și Irozilor dela Crăciun. Dacă băeții se fac „irozi“ de Crăciun, fetele se fac „mironosițe“ de Paști. Inscenarea e simplă și îmbrăcăminte nepretențioasă, ca și a Irozilor, astfel că se poate juca și pe scenă, dar și în casele oamenilor.

Fundația culturală „Regele Mihai“ a publicat textul complet al piesei, după eulgearea dlui St. Petruțiu (textul din 1852 l-a avut de la Părintele prof. univ. Ion Lupăș, în posesiunea cărăuia era), cu îndrumările „scenice“ necesare date de Victor Ion Popa. Versurile sunt minunate, jocul dramatic, ideile înalte și de substanță creștină. Apar întâi sutaii la mormânt, cari vorbesc

despre Hristos și răstignirea Lui. Se arată apoi învierea. Sutaii pleacă s'o vestească lui Pilat și Maichereilor. Acum vin mironosițele și Maica Domnului, frânte de durere. E un „prohod“ de o sinceritate mișcătoare:

Ce e această vedere
Străină și cu durere?
Iisus, a Tatălui rază
Celce morții înviază
Cum, în mormânt locuiește,
Ca morții se socotește?
.....
O! O! Primăvară dulce!
O! Fiu iubit mort pe cruce!
Unde dulce Fiu Iisus,
Frum'seștea ta au apus?
Vai mie lumina mea
Care-ai luminat lumea!
.....

După durerea de a densitate nespūsă, sosirea la mormânt, nedumerirea mormântului gol, mărturia ingerului despre înviere sunt desorise în versuri de o egală frumusețe:

De veselie prea mare
Neadevărât îmi pare.
Vorba'n bucurie adănată
Indoiala o mănâncă,
.....

Paștile, praznic frumos
Al sculării lui Hristos,

Paștile ce scot afară
Intristarea cea amară.
Paștile Domnului,
Dumnezeu omului!
Că din moarte la viață
Și din amar la dulceață
Ne-au trecut pe noi Iisus
Așa precum ne-au fost spus.

Indoiala Mariei Magdalena, apariția lui Iisus ca „grădinar“ care o muștră, dar o și umple de bucurie; mirarea apostoloror când aud vestea și neîncrederea lor; cearta arhierului cu sutaișul Loghin ce mărturisește învierea; intervenția lui Pilat și deplina adevărire a învierii pentru toți sunt ultimele elemente ale acestui minunat „joc sfânt“.

Am redat numai schița piesei, fără a alege cele mai frumoase părți din ea. Cine o cetește și cine o vede reprezentată, nu poate să nu aprobe întru totul totalitatea lui Victor Ion Popa: „Mironosițele“ este a doua noastră piesă religioasă intrată în popor și merită să fie răspândită pe toată întinderea țării pentru frumusețile ei curate și armonioasa îmbinare a cugetului creștinesc cu cântecul și stihurile“ (p. 158). E păcat că un astfel de mărgăritar al creației populare religioase să rămână nevalorificat. De aceea am socotit de a mea datorie să atrag atenția asupra lui, preoștii noastre, să-și procure cartea (la Sibiu — sau la București III Fundația „Regele Mihai I“, Str.

Latină 8) și să inițieze punerea în scenă a piesei în cât mai multe sate, ca astfel să se creeze o preafrumoasă tradiție populară și de Sfintele Paști. Știm că a mai fost jucată sporadic: e de dorit însă să se generalizeze. Este aceasta o datorie a preoștii noastre, la care vor solicita și colaborarea altor intelectuali, în primul rând a învățătorimii. Așa se îmbogățesc legăturile sufletului românesc cu cel mai mare praznic al ortodoxiei: Invierea.

Diacon Nicolae Mladin

Mă poartă gândul...

Mă poartă gândul spre zarea de aur și lumină,
Spre piscul armoniilor cerești, mângăletoare,
Unde nfluoresc petalele de dragoste divină
Sub cântecul serafic al vicleimilor.

Mă poartă gândul lângă hrîșov de mîltă, de'ndurare
Ce-ășterne'n ochi lucrămînd sculpturii fierbinți,
Cupa durerii s'o asvârî în neagra depărtare
Sorbînd din plin mireasma faptelor de mîntuire.

Mă poartă gândul sub aripa cucerniciei
Flecînd genunchii în smirna rugămintilor fierbinți
Cersînd cu mîinile de lut argintul bucuriei
Din slavile de undă ști, Tu, Doamne, să ne-aiuți
Mă poartă gândul lângă Tine, Doamne, mai aprape,
Primește robul Istovîl de drum ce Te-a aflat,
Deșertăciunea lumii uitarea s'o îngroape
Și Tu, Părinte, în suflet și în gând fi lăudat.

Preot ȘTEFAN TASCIANU

Icoana Invierii

Iconografia trebuie să fie concretizarea în imagini a fondului spiritual și dogmatic al credinței. Ortodoxia are un stil propriu în iconografie, tocmai pentru că are și un stil propriu în concepție și viață. Și cum în centrul concepției ortodoxe stă învierea Domnului, prin care se face început cosmosului transfigurat, e firesc ca icoana învierii să fie expresia cea mai adecvată a acestei perspective pancosmice. Cu toate acestea problema icoanei învierii este încă neprecizată. De aceea am vrut să atrag atenția asupra ei, cu defectunile unui nespecialist, dar cu intenția sinceră de a corecta anumite prejudecăți cari aruncă umbre pământești asupra învierii însăși.

La noi s'a răspândit în toate părțile (vorbește de Ardeal) reprezentarea catolică (apuseană) a învierii. Și ne-am obișnuit cu ea în așa fel, încât aproape așa și concepem învierea Domnului, cum e zugrăvită în icoanele acestea. Un înger, coborât din cer, ține piatra pe care a ridicat-o de pe mormânt; Mântuitorul se înalță din mormânt, cu un steag alb în mână, cu urmele rănilor pe trup; ostașii spăimântați cad la pământ. Scena e dramatică, plină de mișcare și măreție. Biruința lui Hristos asupra morții și a puterii pare evidentă. El strălucește în lumina unei vieți biruitoare. Dramatismul acesta extern, manifestarea de strălucire și putere stăpânitoare, e întru totul conform spiritului apusean, cuceritor și dominator. El însă nu e conform spiritului ortodox, care nu isbește prin grandoare externă, ci se revarsă senin, ca o lumină serafică și transfigurează lumea de dinlăuntru. De altfel icoana aceasta nu corespunde nici adevărului: învierea Domnului nu s'a întâmplat așa cum vor să ne-o reprezinte iconografia Apusului. În primul rând să ne gândim numai la faptul că spre a învia, Mântuitorul are nevoie de înger care să ridice piatra de pe mormânt. Rezultă că învierea nu e propriu zis înviere, ci revenire la viață: trupul înviat nu poate ieși din mormânt decât după ce piatra a fost răsturnată. Astăzi o posibilitate critică negativă, că în cazul lui Iisus e vorba de o moarte aparentă, după care El și-ar fi revenit la viață și-ar mai fi trăit, pe urmă, încă patruzeci de zile. Iată cum aparvența de biruință care îi o însușă icoana, se sprijinește pe un fond subred.

În al doilea rând, icoana nu exprimă faptul învierii așa cum s'a întâmplat. E drept: nicăieri în Evanghelii nu ni se istorisește faptul învierii. De ce? — Pentru că nimeni nu l-a văzut. Evanghelistul Matei ne spune că îngerul a coborât din cer și a prăvălit piatra, când mironosițele au venit să vadă mormântul: «Și de frica lui s'au cutremurat străjerii și s'au făcut ca morții». Îngerul acesta le spune femeilor-mironosițe: «Știu că pe Iisus cel răstignit căutați. Nu este aici, căci s'a sculat precum a zis...» (Mt. 28, 1-7). Așadar Iisus n'a ieșit din mormânt după ce îngerul a ridicat piatra, cum ne-a obișnuit icoana să credem, ci îngerul a ridicat piatra ca să arate mironosițelor mormântul gol și să le vestească învierea Domnului. Iisus a înviat înainte de venirea îngerului. El a ieșit din mormânt în vreme ce piatra era pe mormânt, fără a strica pecețile și a o mișca deloc și fără ca străjerii să fii știut ceva. Același lucru ni-l relatează imnele bisericesti: că Iisus a înviat «piatra fiind pecetluită» «fără a strica pecețile» și că «străjerii n'au știut când a înviat». Și ostașii au aflat faptul învierii din gura îngerului, când grăia către mironosițe. Icoana învierii ar trebui să corespundă adevărului evanghelic și tra-

dițional. Desigur o astfel de icoană e mai greu de realizat: dramatismul e înlăturat și înlocuit cu manifestarea evidentă a unei vieți transfigurate, care nu mai e supusă condițiilor spațiale ale vieții actuale. Învierea e cu adevărat înviere, nu simplă revenire la viață. Trupul cel înviat este un trup duhovnicesc, care nu mai e supus spațiului tridimensional, supus stricăciunii și morții. El aparține unei noi creațiuni: e începutul creerii din nou a lumii. E modul de existență al trupului, când devine expresie și instrument al Duhului Sfânt ce strălucește într'insul. În mod obișnuit, trupul acesta e invizibil: se arată când vrea și cui vrea și dispare când vrea. «Arătărilor» sunt concretizări voluntare spre a convinge pe Apostoli de realitatea învierii cu trupul, dar și spre a le dovedi că sunt în prezența unei vieți cu totul noi. E același trup și totuși altfel: e același Iisus și totuși deosebit.

Făptura lui nu mai aparține materialității îngroșate de păcat, ci aparține unei existențe transfigurate prin Duhul Sfânt. Și această existență ne va aparține și nouă, la învierea de obște și va transforma cosmosul întreg. Cum ar putea icoana reprezenta învierea aceasta... nevăzută? Cum ar putea da impresia trupului transfigurat, care nu mai aparține vieții biologice, ci vieții pnevmatice? — De sigur o problemă greu de rezolvat. De aceea iconografia ortodoxă închipuie învierea, în scena sdrobirii porților iadului și ridicării tuturor dreptilor de dinainte de Hristos, împreună cu El. E o icoană care corespunde mai mult realității vieții noi ce o aduce învierea: o viață nesupusă păcatului, diavolului și morții. O viață care cuprinde în valurile ei pe toți dreptii și rupe lanțurile tiraniei demonice.

Cu toate acestea am văzut și o încercare de a reprezenta învierea după adevărul evanghelic: în paralisul din stânga (unde se fac prohodirile) a Bisericii Sf. Nicolae din Brașov. Mormântul e cu piatra pe el și pecetluit cu legături și peete mare. Străjerii străjuiesc. Iar Mântuitorul se înalță serafic deasupra mormântului. Nu știu dacă icoana aceasta a mai găsit imitatori și cât e de răspândită. În orice caz reprezintă o încercare laudabilă de a corespunde adevărului evanghelic și concepției ortodoxe despre Domnul cel înviat. Învierea este invazia în lume a unei vieți deosebite: aceasta trebuie să se concretizeze și în icoană. Totul depinde de felul cum pictorul poate da impresia acestei vieți pnevmatice, ce strălucește în persoana lui Hristos și care e deslegată de condițiile vieții terestre. Icoana aceasta ar trebui răspândită mai mult, spre a ne corecta impresia falsă ce o avem despre înviere prin icoana dramatică apuseană. Real, în icoana apuseană, ar trebui să lipsească figura Mântuitorului; să fie numai îngerul cu piatra, soldații speriați și mironosițele. Persoana Mântuitorului e un adaos neevanghelic. Alte icoane pot reprezenta scene de după înviere (arătărilor Celui înviat), dar învierea însăși trebuie reprezentată (întru cât e posibil) așa cum s'a întâmplat. În acest sens icoana dela Brașov (pe peretele din stânga sus) este cea mai apropiată de adevăr.

Odată ce avem adevărata imagine despre înviere, vom avea și adevărata imagine despre legătura Hristosului celui înviat cu noi. Prin faptul că Hristos viețuiește — ca om deplin — într'un plan de existență și viață pnevmatic, sustras spațialității noastre și percepțiilor simțurilor noastre (nevăzut), El are posibilitatea (fiind și Dumnezeu deplin) să intre în re-

lație de comuniune spirituală cu credincioșii Lui fără a fi împiedecat de distanțe spațiale sau de învelișurile materiale. El locuiește în fiecare creștin în chip nevăzut, dar real, și planetează în fiecare viața cea nouă, viața pnevmatică și deci sămânța transformării noastre depline (după trup și suflet) în oameni duhovnicesți, oameni transfigurați după asemănarea Lui. În această viață, participarea la viața învierii este evidentă mai ales în domeniul spiritual: toți ceice își înfrânează patimile și se roagă, toți cei curați la inimă simt transformarea sufletească și creșterea unei vieți spirituale bogate și fericitoare în lăuntrul lor. Această bogăție de viață spirituală se revarsă și asupra trupului: trupul însuși este mai pur, mai liniștit, mai iluminat; el este îmbibat de viața învierii și devine un instrument și o expresie a vieții spirituale care sălășluiește în el. Sevele învierii fac să înflorească și trupul în virtute și să se simtă întinerit.

Marii mistici au avut și clipe de extaz în cari și-au văzut trupul întreg transfigurat, strălucitor de lumina divină și vreme de mai multe zile n'au

mai simțit nici nevoia somnului, nici pe aceia a mâncării și setei, ci au stat neconținut (zi și noapte) în priveghere de preamărire permanentă a lui Hristos. E anticiparea înduhovnicirii finale, pe care o primesc sfinții prin conformitatea cu viața învierii care sălășluiește în toții creștinii. Astfel se explică și problema sfințelor moaște. Dar eliberarea trupului și participarea lui deplină la viața învierii e rezervată pentru sfârșitul veacurilor. Până atunci, creștinii nu posedă numai viață trupească sau numai viață sufletească (psihică), ci și viață duhovnicească, viața lui Hristos cel înviat. Aceasta trebuie să fie centrul vieții creștine și să domine și viața psihică și viața biologică, spre a fi asemenea cu Hristos și spre a avea nădejde că și noi vom fi odată asemenea cu El. Pe fața creștinului nu trebuie să se reflecteze numai psihicul animal, ci să fie iluminată de luminile învierii, de seninătatea și bucuria învierii. În felul acesta fiecare creștin va fi o icoană a învierii, o mărturie a realității ei și a adevărului că Hristos cu adevărat a înviat.

N. GORUN

Învierea lui Hristos

Temeiul ecumenicității creștine

Către sfârșitul lunii Februarie a. c., s'au întrunit la Geneva un număr de reprezentanți ai Bisericii ortodoxe și ai protestantismului, cu scopul de a pregăti, pentru anul 1948, un mare sinod al Bisericii creștine, cu reprezentanți din 30 de țări, aparținând la 90 de biserici.

E vorba desigur de unul dintre mărețele congrese ecumenice, ca acele dela Stockholm (1925), Lausanne (1927), Edinburgh (1937), Amsterdam (1939), organizate de protestantismul de toate nuanțele și înglobând întreaga lume creștină, afară de marea confesiune romano-catolică, ce se ține, din nefericire, în rezervă față de aceste strădăni de apropiere sufletească și colaborare creștină.

Cine cunoaște mai de aproape așa numita *Mișcare ecumenică* sau cine a activat, cât de modest — cum e cazul cu scriitorul acestor rânduri — în *Alianța universală pentru înfrățirea popoarelor prin Biserică*, știe cât zel, câtă muncă și mai ales câtă sinceritate și desinteres pun organizatorii acestor congrese și conferințe creștine pentru a se ajunge la apropierea și colaborarea frățască între creștinii de toate confesiunile și la rezolvarea în duh creștin, împăciuitor, a tuturor problemelor sociale, politice, economice, etc.

În toate întâlnirile dintre reprezentanții ortodoxiei, ai protestantismului, ai anglicanismului, ai vechilor catolici, s'au observat însă greutăți care nu proveneau din lipsa de bunăvoință, ci din faptul că chiar cele mai practice probleme de ordin moral, social, cultural, se vedeau a fi legate prin fire nevăzute de însăși învățătura dogmatică a fiecărei confesiuni.

Așa s'a întâmplat de pildă în Congresul dela Stockholm (1925), organizat de mișcarea ecumenică numită *Consiliul ecumenic al creștinismului practic*, din inițiativa Arhiepiscopului de Upsala, Nathan Söderblom. Consiliul ecumenic al creștinismului practic își propunea să lărgească preocupările alianței universale pentru înfrățirea popoarelor prin Biserică, extinzându-le și la problemele morale și sociale în general. Dar rezultatele au fost relativ mediocre, din pricina lipsei de bază unitară doctrinală. De aici s'a născut

nevoia unui alt mare congres ecumenic, cel dela Lausanne (1927), organizat de mișcarea ecumenică numită *Credință și Constițuție* și care urmărea tocmai apropierea, unirea bisericilor, nu numai pe terenul practic, ci și pe cel dogmatic. În urma acestui congres și în legătură cu activitatea lui, au apărut în Occident numeroase lucrări cu caracter dogmatic, privind doctrina despre harul divin, despre Biserică, despre Sf. Scriptură, despre Sf. Taine, Ministeriul Sacerdotal și mai ales numeroase lucrări cu caracter general unionist.

Ceeace este interesant pentru noi însă stă în faptul că toate aceste lucrări vădesc o înțelegere din ce în ce mai justă a ortodoxiei, a tezaurului ei doctrinal, a cultului ortodox și a duhului creștin răsăritean. Mai mult chiar, contactul cu ortodoxia le-a fost folositor protestanților și pentru a-și putea revizui fundamental teologia lor alunecată prea departe pe panta raționalismului hegelian, a voluntarismului riischlian și a sentimentalismului lui Schleiermacher. Și astfel, protestantismul actual încearcă să se debaraseze de povara imanentismului transmis din secolul trecut și năzuiește să se reîntoarcă la „ortodoxia” protestantă, adică la doctrina reformatoarelor. Dar în această năzuință a sa, protestantismul actual trece dincolo de reformatori și întâlnește, cu uimire, creștinismul genuin, creștinismul primelor secole, care s'a păstrat și s'a adâncit, sub ploaia harului divin, în doctrina, cultul și trăirea Bisericii ortodoxe.

Așa s'ar putea explica de pildă faptul că profesorul onorar Fernand Ménégoz, dela Facultatea de Teologie protestantă a Universității din Strasbourg recunoaște, într'o lucrare recentă, răstăcirea în care s'a lăsat târât protestantismul, pe urmele filozofilor moderne, ajungând să nescotească cel mai de seamă adevăr al Bisericii creștine: învierea lui Hristos, piatra pe care s'a construit întreg edificiul creștinismului primar. Golind treptat creștinismul de supranaturalul său și aducându-l la nivelul unei simple doctrine sociale, protestantismul și-a istovit sursele oricărui dinamism creștin. De aici a ieșit nevoia ca teologia protestantă și, im-

preună cu ea, întreg protestantismul să se întoarcă la izvoarele vii ale cugetării și acțiunii creștine, la acel „realism” al cugetării creștine primare, despre care vorbește profesorul rus Nicolae Arseniew, adică la credința în învierea reală a lui Iisus Hristos, prin care a fost biruită moartea și universul întreg s'a transfigurat, umplându-se de lumina învierii (Nic. Arseniew, *Ostkirische und Mistyk*. Ernst Reinhardt, 1925).

Și nu numai Fernand Ménégoz, ci toți teologii și exegeții protestanți recunosc astăzi că Biserica creștină s'a întemeiat pe credința în învierea Mântuitorului. Dintre aceștia, Maurice Goguel, Walter Kunneth și Ewald Burger au publicat de curând chiar lucrări speciale, de mare valoare, închinată învierii și însemnătății ei capitale în creștinismul primar. Dar Fernand Ménégoz vede în învierea Mântuitorului și altceva decât piatra de temelie a Bisericii creștine. El o socotește și ca „singurul” fărăm pe care se poate clădi unitatea creștină. Astfel, într'un studiu intitulat *Résurrection* și pus în fruntea volumului *Le christianisme: Vie nouvelle*, *Considérations doctrinales* (Paris, Les Presses universitaires de France, 1943), acest profesor — cunoscut mai ales prin valoroasa sa lucrare asupra rugăciunii: *Le problème de la prière* — ajunge la concluzia că numai ideea de înviere reală a Mântuitorului, idee lăsată în umbră sau părăsită de protestantismul secolului trecut, este sordidă să mijlocească apropierea și unirea doctrinală a tuturor confesiunilor creștine, așa cum creștinismul primar, deși diferențiat în unele privințe, era unit în credința în Iisus cel „viu” și „preamărit”.

Ideea această a profesorului Fernand Ménégoz nu ne miră de loc, când știm ce însemnătate are învierea Mântuitorului în doctrina, în cultul și viața religioasă a creștinismului răsăritean, unde, cum spune prof. N. Arseniew, „bucuria învierii” este nota fundamentală care răsună în întreaga concepție despre lume a Bisericii răsăritene” (op. cit. p. 1). „Fără această credință în învierea lui Iisus și în biruința vieții, mai spune prof. N. Arseniew, n'ar fi existat nici o comunitate primară și nici creștinismul însuși. Această credință rămâne și în vremurile următoare cea mai intimă, cea mai însuflețitoare putere a creștinismului” (ibid., p. 3).

De acest fapt foarte însemnat, credem noi, împreună cu prof. Ménégoz, trebuie să ținem seamă toți oșarduitorii pe țărâmul ecumenismului, toți cei cari pregătesc marele congres interconfesional din 1948, precum și profesorii de teologie ortodoxă, care pregătesc și ei, tot pentru anul 1948, al doilea congres al profesorilor de teologie ortodoxă, ce se va ține la București.

Căci dacă bisericile creștine simt, acum mai mult ca oricând, nevoia de a se apropia între ele și de a-și uni eforturile cu acele ale guvernelor marilor popoare, pentru a asigura pacea lumii și vremuri mai fericite, apoi primul gest care trebuie făcut este acela de a ne întoarce de toții, creștinii de pretutindeni și de toate confesiunile, la izvorul de energie spirituală al creștinismului primar, la învierea lui Hristos, singurul temeliu al ecumenismului creștin.

Emilian Vasilescu

Cântările Sfintelor Paști

Pe bună dreptate se pune adeseori întrebarea: de ce cântările sfintei Învieri exprimă un entuziasm atât de stăpânit, atât de interior? De ce stihirile laudelor poartă indicația să fie cântate pe glasul al 5-lea, iar canonul, pe glasul I-ii, glasuri clădite pe modul minor, mod impropriu exprimării sentimentelor de bucurie? Doar este vorba de cântările „praznicul praznicilor” și ale „sărbătorii sărbătorilor” creștinătății.

Într'adevăr, o bună parte din cântările bisericesti cari răsună în noaptea Învierii au o pronunțată expresie de dorție. Nu sunt deadreptul tânguitoare, dar nici nu tresalt de accentele unei bucurii omenești obișnuite. De fapt, ca și textele poetice pe cari le înveșmăntează, melodiile bisericesti de Paști exteriorizează o bucurie duhovnicească, o bucurie ce urmează după o perioadă lungă de post și după Săptămâna Patimilor.

În parte, cântările din noaptea Învierii stau par'că sub impresia episodicele arătări ale lui Iisus cel înviat, atât mironosișelor cât și celor doi învâțăsei călători de pe drumul Emausului. Ca și Petru și Ioan, cari alergă la mormânt și privesc nedumeriți înăuntru, tot astfel femeile mironosișe și ceilalți ucenici primesc vestea și dovada învierii, numai cu bucuria unor suflete copleșite până de curind de durerea asistării la recenta batjocorire și răstignire a Înviătorului lor. Ei nu se pot reculege îndată; nu se pot transforma deodată, nu se pot dumiri dintr'odată. De altfel cuvintele „lacrimi”, „groapă”, „mormânt”, „să plângem”, etc. abundă în textele poetice ale cântărilor sfintelor Paști.

Fiește că cei ce au compus aceste cântări n'au rămas fixați la starea sufletească a primilor martori ai învierii. Inonografi și melodii respectivi au avut o intuiție cât mai limpede posibilă a învierii. De aceea au compus cântările sfintei Învieri cu credința și entuziasmul cu care aceiași ucenici ai Domnului au propovăduit învierea, după Rusalii. Le-au compus cu bucurie deplină, dar duhovnicească, debrăcați aproape de orice formă de expresie pământească. Ici-celo găsim locuri ca acestea: „Prăznuim a morții omorîre”... și săltând, cântăm pe pricinuitorul, pe cel unul binecuvântat”... (Troparul 2 al pesnei 7). Sau, în alt loc găsim: „saltă și te bucură Ierusalime, pe împăratul Hristos văzând, din mormânt ca un mire țesind”.

Cât privește însă modul în care suntem îndemnați să ne veselim noi, oamenii, ultimul tropar din cântarea 4-a a canonului zice: „iară noi, poporul cel sfânt al lui Dumnezeu, văzând plinirea semnelor, ne veselim dumnezeeste că a înviat Hristos, ca cel întru tot puternic”. Tot un loc din canon ne îndeamnă: „Veniți la rodul vieții celei nouă al dumnezeestei veselii în ziua cea vestită a Învierii” (Peasna 8-a).

Un alt tropar, făcând parte tot din peasna 8-a, aseamănă pe prăznuitorii Paștilor cu „niște lumini dumnezeeste, dela apus, dela miez-noapte, dela mare și dela răsărit”.

Pentru a înțelege și mai bine specificul liturgic al praznicului Învierii, să comparăm acest praznic cu acela al Nașterii Domnului. La Crăciun prăznuim venirea lui Hristos pe pământ; El se naște luând chip asemenea nouă, urmând să trăiască între noi, omenește, spre folosul oamenilor. Deși tot atât de străin minții omenești ca și minunea învierii de a treia zi, misterul întrupării Fiului lui Dumnezeu din Fecioara Maică, totuși nu ne înspăimântă. Pruncul Iisus ne este accesibil în chip obișnuit: magii dela Răsărit îi aduc daruri; niște simpli vizitatori au dreptul să se apropie și să-l privească în peșteră; până și dobitoacelor din peșteră le este permis să-l privească și să-l încâlzească cu răsuflarea lor. De aceea toți acești oameni cari au cunoștință de nașterea acestui dumnezeesc Prunc, se bucură dela început, omenește. Și nu numai oamenii, sau numai „Ierusalimul”, ci în praznicul Na-

șterii Domnului „săltează lumea” toată (Condacul praznicului) și „pământul cu oamenii se veselește” (stihira ultimă dela laude. De aceea și melodiile bisericesti dela Crăciun sunt mai vesele, mai apropiate, mai umane. Deși tot pe glasul I-ii, catavasiile praznicului Nașterii Domnului au destule inflexiuni modale majore, iar laudele se cântă pe glasul al IV-lea, glas construit pe expresivul mod major. Mai mult: popoarele creștine mai dăruite sufletește de Dumnezeu și-au îngăduit să completeze repertoriul cântărilor bisericesti de Crăciun, creind colinde, cântece de stea etc., ceea ce nu-i cazul la praznicul Învierii.

După înviere, Hristos zice Mariei: „nu te atinge de mine” (Ioan 20, 17). El intră și iese, ușile casei fiind încuiate. E drept că și mănâncă, dar demonstrativ, spre a-și încredința ucenicii că nu au în față o nălucă. Incolo, toată dumnezeiasca Sa purtare de după înviere este mult învâluită în taină.

Iată de ce însăși prăznuirea liturgică a Învierii este suprapământească, mai puțin omenească. Paștile sunt praznicul luminii („acum toate de lumină s'au umplut și cerul și pământul”), iar lumina de obicei este „lină”, nu năvalnică, chiar dacă este orbitor de intensă. Iată de ce și cântările Paștilor, deși foarte expresive, sunt atât de line, atât de duhovnicești. Ele ne îndeamnă: „să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a învierii” (peasna I-a).

Paștile sunt „frumoase”, „preacinstite”, „de taină”. Ele sunt și „mântuitoare de întristare”, iar pentru roadele lor, cântăm săltând, pe pricinuitorul, pe cel unul binecuvântat, Dumnezeu părinților” (peasna 7-a). Săltăm însă și cântăm duhovnicește, prăznuim „luminat”.

Dacă în praznicul Nașterii Domnului vine la noi pe pământ, în schimb praznicul Învierii ne ancorează cu gândul și simțirea în lumea vieții de dincolo. Lumina învierii lui Hristos ne înlesnește să ne gândim la propria noastră înviere, să ne lămurim destinul existenței noastre. Dacă la Crăciun vedem pe Hristos născându-se om asemenea nouă, în praznicul Învierii ne vedem și ne simțim parcă anticipat pe noi înșine înviați pentru viața cea veșnică. Abia acum, în Săptămâna Patimilor și în praznicul Învierii ni se lămurește deplin sensul întrupării Fiului lui Dumnezeu; Nașterea Domnului abia acum o înțelegem și o serbăm cu adevărat. Abia acum vedem deplin (omenește vorbind), că praznicul născut în iesle este Dumnezeu.

Dacă praznicul Învierii anticipează propria noastră înviere pentru viața cea veșnică, atunci simțămintele și nădejțile legate de viața această pământească trebuie să stea deoparte în prăznuirea Paștilor.

Într'adevăr, cântările prin cari serbăm învierea Domnului sunt atât de puțin pământești, atât de generoase, atât de line și de luminoase. Dacă au ceva duios în ele, aceasta se datorește în parte vecinătății atât de apropiate a Paștilor cu mântuitoarele Patimi, dar poate și nostalgiei vieții veșnice pe care ne-o anticipează învierea Domnului.

Iar dacă cuiva i se pare că pe elocvența aceste cântări deadreptul plâng, să-și amintească, că lacrimile nu sunt străine de intensale bucurii omenești pricinuite de motive superioare.

Specificul praznicului Învierii se oglindește minant în stihira cu Mărire, și acum dela laude, pe glas 5: „Ziua învierii, și să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm toate, pentru înviere, și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din mormânturi viață dăruindu-le”.

Pr. Gheorghe Șolima

Deniile

„Vin Florile cu soare și soarele cu Florii” — opunea bardul poesiei dela Mircești, veselul Alecsandri. După ele vin — așa zice și eu — Deniile cu Paștile și Paștele cu Denii. Slujba frumoasă a Deniilor și așa de răcolitoare de suflet, își așteaptă încă peana mălastră și poetul cu inspirație creștină spre a le reda literaturii. Dintre cei care, incidental, au redat ceva din poesia Deniilor, în legătură cu amintirea copilăriei sau de vreun Paște petrecut în bisericuța vreunui sat, au arătat cât bogăție de sentimente și impresii isvorăsc.

Subiectul în sine îl formează patimile Mântuitorului. Iisus Hristos cel nevinovat suferă așa de cumplit pentru omenirea păcătoasă. Poesia patimilor ca fond: cea mai înaltă și sguđuitoare jertfă, și forma fermecătoare care îmbracă acest fond, melodiile corespunzătoare fondului, timpul misteros de seară când se fac aceste slujbe, totul și toate contribuie la trezirea celor mai alese sentimente în sufletul credincioșilor.

Dangătul de clopot în faptul aeri vesteste pe creștini. Pe drum și pe poteci vezi ca niște licurici lumânările aprinse ce se apropie de biserică. Intunecul din afară intruchipând par'că greutatea păcatului, lumina dulce din biserică, slujba și toate ambiantele te fac să te erezi în tinda cerului.

Cine nu cunoaște Denia cu 12 evangheliile din Joia mare? Dar pe cea din Vinerea mare: Prohodul Domnului? Este o slujbă de înmormântare a ceea ce creștinii vin cu flori pe cari le depun pe sf. Epitaf, iar, când preotul dă sentiment și viață, câte lacrimi nu curg! Hristos este răstignit pentru oameni și oamenii îl răstignesc din nou. De câte ori păcătuesc! Din an în an se face și totuși la fiecare Denie Domnul Hristos suferă patimă, răstignire, îngropare. Și creștinii plâng și florile curg de fiecare dată. Poesia Deniilor este inepușabilă. Sânt pe lumea asta cărți, piese de teatru, filme, opere de artă care atrag prin noutatea lor. Puține mai cheamă atenția și cercetarea omului pentru a dona oară și foarte puține, de mai multe ori, și nu cu atenția și palpitatea din întâia oară. Dar aici, mare minune! De veacuri Deniile, ca și alte slujbe ale Bisericii, se repetă, dar răscolesc și înouăază sufletele oamenilor ca și întâia oară; mai mult, fac ca trăirea religioasă să fie din ce în ce mai profundă.

Cum amintirea tuturor celor care au trăit în atmosfera de credință și în aceea a obiceiurilor noastre creștinești. Nu este așa că participarea la slujbele Deniilor a rămas printre cele mai frumoase amintiri din vârsta pe care o numim a copilăriei și după care privim cu regret? După colindele Crăciunului cred că Deniile și ouăle roșii ale Paștilor sânt înscrise în cartea amintirilor din copilăria fiecăruia.

Știm bine că slujba este lungă, oboseala zilei și timpul târziu de noapte ne cheamă la somn, motive pe care om un matur le subserie cu amândouă mâinile spre a nu se duce la biserică, totuși noi copiii țineam morțiș să mergem și noi la Denii.

— „Mamă, ne iei și pe noi la Denie!”
— „Nu cumva vrei să pățiri ca Suflețel?” — răspundea dansa și ne spunea pățania lui Suflețel de când era și dansa copilă.

Un gospodar, nemilindu-l cerul cu nici un copil, și-a luat unul de suflet, căruia satul i-a zis Suflețel. Să fi avut vreo 9-10 ani pe atunci. A ținut să meargă și el la Denii. Slujba fiind lungă, l-a furat somnul într'o strană. Terminându-se slujba, au plecat toți acasă, părinții săi adoptivi uitând de el. Pe la miezul nopții, când s'a trezit, Suflețel a început să strige, să țipe, răsturnând șefșielice, în intunec. Vecinii cari au auzit întâi șgomotul și țipătul din biserică, n'au cutezat să meargă să vadă ce-i. S'au adunat mai mulți, s'au dus de au sculat pe preot, care era aproape, și au purces cu toții spre biserică. Nu se mai auzea decât un gemăt surd. Suflețel de spaimă nu ptea nici să mai strige, nici să mai plângă tare. Când preotul descuie și

deschise ușa, bietul copil năvăli afară în mijlocul oamenilor, care veniseră ca ceata lui Iuda să prindă pe Mântuitorul, care cu lumini, care cu ciomege.

— „Tu ești măi Suflețel, bată-te norocul tău“, zise bătrânul preot și se cruciră oamenii, cărora nu prea le da în gând ce să fie.

Pățania lui Suflețel îmi aduce aminte de pățania lui Eutih din Troa, arătată de Faptele Apostolilor cap XX, când sf. Pavel „a lungit cuvântul până la miezul nopții și erau făclii multe în camera de sus unde erau adunați; și sezând un tânăr anume Eutih la fereastră, cuprins fiind de somn, a căzut jos dela catul al treilea și l-au luat mort. Iar Pavel, coborându-se, a căzut peste el, și îmbrățișându-l a zis: Nu vă turburați, căci sufletul lui este în el“. (v. 7—10).

Ce mare adevăr ne spune Mântuitorul: Lăsați copiii să vie la Mine și nu-i opriți! Copilul instinctiv se apropie de Hristos, iar dacă, mai târziu, ca adult sau matur, îl ocolește, înseamnă că noi părinții sau educatorii l-am oprit sau n'am stimulat cât trebuie această atracție prin felul nepriceput — ca să nu zic nenorocit — în care i-am făcut educația. Dă-ne, Doamne, nevinevăția pruncului și credința dreptului!

Imi plac Deniile și azi, dar par că le trăiesc mai intensiv în biserica satului. Să merg cu luminița aprinsă în întunecarea sării la biserică și la fel acasă. Să jelesc împreună cu preotul, cu dascălul și cu poporul pe Domnul Hristos acoperit de flori multe. Singură biserica luminată în întunerecul apăsător de afară, în liniștea satului, este oaza de salvare și lumina care arată cerul.

Bat clopotele. Sânt Deniile. Lumea fizică apune. Toată natura doarme în moartea nopții. Lumea sufletească se renaște, din noapte face lumină, din moarte se ridică la viață.

Astăzi sântem mari copiii de ieri. Suflețel își doarme de mult somnul, iar pățania lui o știm prea bine și totuși punem pe mama să ne-o mai povestească. Odată cu ea mai împropătam încă odată Deniile copilăriei noastre...

Gh. C. Diaconu-Uda

Conferințele

„Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române“ — Filiala Sibiu

In centrul Arhiepiscopiei noastre s'a lucrat din prilejul sfântului Post al Paștilor pe linia unei tradiții bine încheiate și pilduitoare. «Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române» — Filiala Sibiu, a organizat un program de conferințe, care s'a desfășurat, Duminică de Duminică, în Aula Academiei teologice «Andreiane».

După conferința P. C. Sale prot. stavr. Dr. D. Stăniloae, rectorul Academiei, cu titlul: «Omul în lumina Ortodoxiei», și despre care am scris într'un număr trecut al ziarului, au urmat subiectele: «Noua știință și Spiritualismul creștin» (Conf. pâr. Dr. E. Vasilescu, prof. la Academia teologică), «Un capitol din relațiile româno-ruse: Mitropolitul Petru Movilă» (Conf. pâr. Dr. T. Bodogae, prof. la Academia teologică), «Caracterul moral-religios» (Conf. pâr. D. Călugăr, conf. la Academia teologică) și «Spiritualitatea ortodoxă» (Conf. Dna Mariana E. Vasilescu, prof. la Liceul de fete «Domnița Ileana»).

Conferințele au adâncit problemele de mai sus într'un mod demn de toată admirația și s'au situat, ca fiind, pe plan cu adevărat academic. Ele s'au desfășurat în prezența unui public numeros și ales, din sânul cărui a făcut parte și I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

Corul studenților dela Academia teologică sub conducerea pâr. prof. Gh. Șoima, corul „Orfeu“ sub conducerea dlui prof. I. Micu și corul Școlii normale de fete condus de dna prof. V. Ciara au încadrat fiecare conferință, contribuind astfel la promovarea unei atmosfere de înaltă trăire creștină ortodoxă.

Din viața Bisericii ruse

Despre viața Bisericii surori a Rusiei Sovietice, ne-au venit în ultimul timp următoarele știri:

Preafericitul Patriarh ALEXEI al Moscovei și al întregii Rusii, a vizitat — între 1—14 Oct. 1945 — Gruzia (Caucas), fiind pretutindensu întâmpinat cu multă căldură de către cler și credincioși în frunte cu Patriarhul catolicesc Calistat al Gruziei, stăvărind totodată cea dintâi pășire a capului Bisericii ruse pe pământul binecuvântat al Iberiei.

În răstimpul dela 24 Aug.—5 Sept. 1945, o delegație a Bisericii ruse a vizitat Biserica ortodoxă din Franța.

În 15 Iulie 1945, a avut loc la Odesa, deshiderea cursurilor pastorale-teologice.

I. P. S. Grigorie, arhiepiscop de Psrom și Porhove, a fost numit mitropolit al Leningradului și Novgorodului, precum și membru permanent al sf. Sinod.

P. S. Onisifor, episcop de Brest, a fost mutat în scaunul arhiepiscopal din Caluga.

Iar în scaunul episcopal din Voronej a fost numit arhim. Iosif Stefanovici Orehov.

Viața religioasă ortodoxă în America

Mulțumită noului spirit de libertate religioasă ce stăpânește viața universală, organizarea vieții religioase a luat un mare avânt în America.

Familia fostului președinte F. D. Roosevelt a sprijinit ridicarea catedralei române din Detroit, înscriindu-se printre ctitorii ei.

Acum Episcopia ortodoxă română din America întinșionează zidirea primei mănăstiri românești din Michigan într'o minunată poziție de pe valea Gross Lake.

Ea se va ridica din contribuția materială și morală a tuturor Românilor din America, urmând ca acest locaș să fie vatră de trăire ortodoxă și de cultură românească.

Societatea Română de Teologie Ortodoxă

Din inițiativa d-lui prof. dr. V. Gh. Ispir, decanul Facultății de Teologie a Universității din București, a luat ființă Societatea Română de Teologie Ortodoxă, cu scopul de a promova studiile teologice, de a afirma, teoretic și practic, ecumenicitatea Bisericii în sânul Ortodoxiei și de a contribui la solidarizarea corpului didactic teologic.

Pentru a-și atinge scopul, Societatea Română de Teologie Ortodoxă va folosi următoarele mijloace: studii-referate prezentate în ședințele Societății, conferințe publice, publicațiuni de specialitate și de caracter enciclopedic-teologic, editarea revistei „Ortodoxia“ în limba română și într'o limbă de largă circulație, colaborarea cu personalitățile tuturor bisericilor ortodoxe, etc.

Președinția de onoare a Societății o are I. P. S. S. Nicodim, patriarhul României, care este în același timp și membru de onoare al Societății, împreună cu I. P. S. S. Irineu, mitropolitul Moldovei și cu I. P. S. S. Nicolae, Mitropolitul Ardealului. Membri activi ai Societății pot fi ierarhii Bisericii ortodoxe, membrii corpului didactic dela facultățile de teologie, academile teologice și profesorii de materii religioase dela seminariile teologice, precum și personalități care se disting prin cugetare și acțiune ortodoxă.

Societatea cuprinde următoarele secțiuni: exegetică-sistematică, istorică și cult, viață creștină și teologie practică. Aceste secțiuni s'au și constituit în ședința din 18 Febr. 1946 a comitetului Societății, fixându-și ca program de lucru pentru anul în curs să ia în studiu, pe secțiuni, care vor forma obiectul celui de al doilea congres de Teologie ortodoxă: a. Izvoarele credinței ortodoxe. (Fixarea principiilor fundamentale ortodoxe), b. Unitatea culturii ortodoxe. (Revizuirea critică și publicarea textelor liturgice vechi), c. Atitudinea Bisericii ortodoxe cu privire la problemele sociale. (Viața practică și pietatea creștină).

Până la adunarea generală a Societății, care se va ține în luna Iulie a. c., membrii fondatori au ales următorul comitet de conducere al Societății: Președinte: Prof. Dr. V. Gh. Ispir, Decanul Facultății de Teologie din București; vicepreședinti: 1. Prof. Pr. Grigore Pișculescu, Fac. de Teologie din București; 2. Prof. Pr. Cicerone Iordăchescu, Fac. de Teologie din Suceava; 3. Prof. Pr. Dumitru Stăniloae, Academia Teologică din Sibiu. Secretar general: Prof. Teodor M. Popescu, Fac. de Teologie din București. Administrator casier: Prof. Lazăr Iacob, Fac. de Teologie, București. Membri: Prof. Pr. Petre Vinilescu, Prof. Ion Gh. Savin și Prof. Șerban Ionescu, dela Facultatea de Teologie din București. Cenzori: Prof. Pr. Ioan Coman și Prof. agregat Nicolae Chișescu, dela Fac. de Teologie din București și Prof. Diac. Emilian Vasilescu, dela Academia Teologică din Sibiu.

Credem de prisos să mai insistăm asupra însemnătății întemeierii Societății Române de Teologie Ortodoxă și asupra nevoilor urgente cărora această Societate este chemată să le facă față într'o vreme ca a noastră, când se cere Bisericii maximum de efort pentru îmbunătățirea vieții morale și sociale a lumii. Ne bucură mai ales gândul că viitorul Congres al profesorilor de teologie ortodoxă ce se va ține la București, precum și marele Sinod ecumenic ce este plănuț pentru anul 1948, nu ne va găsi nepregătiți și răzleți, ci uniți într'un organism gata să ia atitudine în numele Bisericii și teologiei românești.

Dumnezeu să ajute celor care au pornit cu gând bun la o astfel de lucrare spre slava Lui!

E. V.

Darul Elveției. Dl. Albert Moser, prof. univ. și vestit medic din Zürich, a sosit în țara noastră însoțit de alți medici, aducând 8 automobile albe și 180.000 kgr. de „Neocid“, un fel de praf împotriva tifosului exantematic, care bântue în Moldova.

In ajutorul orfanilor

Vrednicia preoteselor noastre

Pentru ca scumpii noștri copilași orfani, primiți și găzduți cu toată grija în Orfelinatul Arhiepiscopiei din Sibiu, să aibă „unde să-și plece capul“, I. P. Sf. Sa Mitropolitul Nicolae, a apelat și la preotesele noastre încă din luna Februarie a. c. Rezultatul aceluia apel a fost foarte frumos. O bună parte din doamnele preotese și-au înțeles chemarea și au realizat lucruri peste orice așteptări, având bineînțeles în ajutorul lor și Reuniunile de femei.

În felul acesta s'au colectat pentru orfelinat din parohia Cenade: 10 cearceafuri, 4 perini, 2 pături și alte lucruri mărunte. Din Brașov (Sf. Nicolae): 12 perini, 14 fețe de perină, 2 cearceafuri, 6 prosoape, 5 perechi ciorapi și alte multe lucruri mărunte. Din parohia Călnic: 12 fețe de perini, 4 cearceafuri, una pătură, 4 perini, 16 ștergere.

Apelul a fost adresat numai la vreo sută de doamne preotese din Arhiepiscopie. Inafară de mici excepții, toate au răspuns cu vrednicie înaltului apel, făcut pentru orfanii neamului.

Un răspuns cu totul pilduitor a venit din parohia Răhău, semnat de Dna preoteasă Rusalina Grecu. Mergând înainte cu pilda bună, a reușit să strângă dela familii credincioase următoarele efecte:

12 cearceafuri, 2 fețe de masă, 21 fețe de perină, 10 perini cu pene, 31 de ștergere și încă alte lucruri mărunte.

Acum, în pragul sfintelor sărbători ale Invierii Domnului, copilașii orfani din casa Bisericii dela Sibiu, se întorc cu recunoștință, către toți sprijinatorii lor. Ca niște copii în familia lor mare, ei au trebuință de toate și sunt foarte fericiți că familiile credincioase din Arhiepiscopia noastră, în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, le poartă necontenit de grijă. Se întorc cu duioșie și către doamnele preotese mulțămindu-le și rugându-le, ca și de aici înainte să le poarte de grijă.

Referent

Anunț

Cererile de amânare pentru studii pentru anul școlar 1945/1946, a tinerilor înscriși în controalele Cercului Teritorial Sibiu, se vor depune la Cerc până la data de 25 Aprilie 1946.

— Actele ce se depun sunt:

1. Cererea timbrată legal.
2. Certificatul de activitatea școlară pe anul precedent.
3. Situația școlară pe anul 1945/1946.
4. Un certificat dela Poliție sau Prefectura de județ prin care să se constate că cel în cauză nu activează contra Siguranței Statului.
5. Recipisa de plata taxei militare pe anul 1945/1946.

La cererile de amânare pentru studii în străinătate, se va alătura în plus un certificat dela Ministerul Educației Naționale, prin care să se constate că școala din străinătate pentru care se cere amânarea, este echivalentă cu o Facultate sau Școală din țară, care dă drept la amânare.

Nu se vor acorda amânări celor dovedii că activează contra Siguranței Statului Român și celor care s'au înrolat voluntari în Armate străine și au luptat contra țării noastre și a Națiunilor Unite.

Orice informații și lămuriri se pot cere la Cercul Teritorial Sibiu între orele 11, 30—12, 30.

Comandantul Cercului Teritorial Sibiu

Nr. 1687/1946 Pl

Circulară

către Onorații membri clerici și mireni al Adunării protopopești electorale din Protopopiatul Făgăraș

În temeiul delegației date de către Prea Veneratul Consiliu Arhiepiscopal din Sibiu cu Nr. 1687 din 6 Aprilie 1946 Pl. pentru săvârșirea alegerii de protopop al Făgărașului și în conformitate cu dispozițiile regulamentului în vigoare, de procedură la alegerea de protopopi în Arhiepiscopia ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu, am onoare a convoca la ședință Consiliul protopopesic pe ziua de 17 Mai a. c. ora 9 în casa culturală a parohiei Făgăraș, pentru examinarea cererilor introduse la concurs și pentru stabilirea tabloului de candidare la postul de protopop al protopopiatului Făgăraș.

Totodată convocăm pe aceeași zi — 17 Mai a. c. ora 11:30 — Adunarea electorală protopopească în casa culturală a parohiei Făgăraș.

Înainte de alege, în biserica ort. rom din Făgăraș se va oficia Sfânta Liturghie cu invocarea Duhului Sfânt, la care sunt invitați să la parte toți Onor. membrii ai Adunării protopopesic-bilaterale.

După terminarea sfintelor slujbe, la ora 11. 30 se va deschide adunarea electorală protopopească.

Sibiu, la 12 Aprilie 1946.

Protopop Ieronim Grovu
comisar consistorial

Răspândiți cu drag

Telegraful Român
Organul lui Șaguna din 1853

† Dr. IOAN VESCAN

Un om întreg, un român vrednic, un creștin al faptei, avocatul Dr. IOAN VESCAN dela Târgul Mureș, a plecat dintre cei vii. S'a stins, lăsând unanime regret și durere pe cei cari l-au cunoscut și ducând cu sine numai amintiri bune.

În viața sa plină de rodnicie, Dr. I. Vescan a ocupat multe demnități, pe care a știut să le poarte cu vrednicie. A fost astfel deputat eparhial de Cluj, prefect la Târgul Mureș, etc.

Dârnicia lui a clădit biserica din satul Vișoara (Turda). Acolo, în umbra așezării sale, Dr. I. Vescan a și fost citorat spre vetrică odihni, fiind prohodit de P. S. Episcop NICOLAE COLAN al Clujului, care a rostit și cuvântarea de creștinească despărțire.

Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii.

Festivitățile I. S. Bach

În jumătatea a doua a lunii Martie a. c., Sibiul muzical a înregistrat un strălucit ciclu de concerte și conferințe în scopul comemorării aceluia care va rămâne maestrul tuturor veacurilor: Johann Sebastian Bach. Muzica cultă a tuturor popoarelor este în foarte mare măsură tributară geniului dela Leipzig, dela a cărui naștere s'au împlinit 261 ani. Iată de ce I. S. Bach este atât de prețuit și de cultivat și astăzi, în toate țările civilizate ale lumii.

Festivitățile comemorative Bach, organizate la Sibiu, s'au desfășurat sub înaltul patronaj al I. P. S. Sale Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Nicolae Bălan și al Exc. Sale episcopul Dr. Friedrich Müller. De asemenea, în scopul asigurării unui cât mai mare succes, a fost constituit și un consiliu de onoare, alcătuit din cele mai reprezentative personalități culturale și administrative ale municipiului Sibiu, dintre cari amintim pe dl președinte al Academiei Luther, episcopul Dr. Victor Glondys, dl inspector general Alexandru A. Colfescu, dl primar Vasile Hada, dna prof. Lucia Cosma, dl prof. H. Tobie, etc.

Nu mai puțin de patru coruri au dus, cu cinste, greul acestor festivități, dimpreună cu armonioasa și atât de activă Orhestră Filarmonică din Sibiu. O cunună de încercări soliști vocali și instrumentali au asigurat succesul festivităților închinatăe lui I. S. Bach. Dintre dâșii amintim măcar pe d-na Deli Simonis (soprană), dl Aurel Alexandrescu (tenor), dl Iancu Groza (bas), dna E. Kreutzer (violină), dl Alexandru Demetriad (pian) și dl prof. Fr. X. Dressler (orgă). Conducerea muzicală a avut-o distinsul și atât de talentatul prof. de muzică, dl Fr. Xaver Dressler.

Festivitățile au început în ziua de 16 Martie printr'un concert de orgă și coruri, continuându-se în 17 Martie printr'un concert de orhestră, în cadrul căruia dl A. Demetriad a repurtat un adevărat triumf în concertul pentru pian și orhestră de coarde.

Ziua de naștere a lui Bach (21 Martie) a fost sărbătorită prin conferința Dlui Dr. E. Iekelius — prin forma și cuprinsul ei, o adevărată meditație. În seara aceleiași zile, a avut loc un concert de orgă. În 23 Martie a conferențiat dl Em. Ciomac dela Filarmonica din București, iar seara a avut loc un concert de cameră.

Festivitățile Bach au culminat Duminecă în 31 Martie în catedrala ev., prin oratoriul „Patimile Domnului după Sf. ev. Mateiu“. Sub bagheta dinamică a dlui prof. Dressler, corul, orhestra și soliștii au redat nemuritoare capodoperă a lui Bach în toată dramatica ei măreție.

Deși depășit mult d. p. d. v. tehnic, I. S. Bach va rămâne totuși mereu actual, prin puterea geniului său uriaș.

G. S.

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Din prilejul sărbătorilor Sf. Paști, trimitem tuturor iubitorilor noștri cetitori și colaboratori de pretutindenea, creștinescul și strămoșescul salut: CRISTOSUL A 'NVIAT!

Elogiere. Foaia bisericească „Glasul Bisericii“ (numărul pe Martie 1946) încrestează cu cuvinte deosebit de elogiase, împlinirea a 35 ani de viață a „Revistei Teologice“.

Invitații. Episcopia ortodoxă română din America a invitat pe I. P. S. Patriarh Nicodim la solemnitatea punerii pietrii fundamentale a mănăstirii ce se va ridica pe vatra românească dela Gross Lake din Michigan.

Totodată superiorul așezămintelor bisericești ortodoxe române din Ierusalim l-a invitat pe I. P. S. Patriarh să participe la târnostrea alor două biserici românești ridicate la Ierusalim.

I. P. S. Sa Patriarhul Nicodim a început traducerea unei noi opere: „Tălmăcirea Bibliei“, în 10 volume.

Reparații. „Păstorul Ortodox“, revista Societății „Frăția“ a clerului din Eparhia Aradului, și-a reluat apariția cu un număr (pe Ian.—Martie 1946) foarte bogat și interesant. Li urăm spor și cât mai largă răspândire.

Protopopul Clujului. După ce a fost ales și confirmat, în 3 Martie c. a fost instalat ca protopop al Clujului, Părintele Florea Mureșanu.

Conferință. Păr. prof. Viorel Mihăuțiu a conferențiat la Arad, despre: „Creștinismul factor al armoniei sociale și al păcii universale“.

Conservatorul de muzică și artă dramatică „Timotei Popovici“ din Sibiu și-a deschis cursurile în ziua de 1 Aprilie c. Cu acest prilej s'a slujit o sfeșanie, iar P. C. Prof. prof. I. Popovici a rostit o cuvântare, arătând însemnătatea noii instituții sibiene. Rostul conservatorului a fost subliniat și în cuvântarea dlui Dr. L. Ionașiu.

Maestrul George Enescu a plecat de curând la Moscova.

Ministerul Informațiilor desminte știrea apărută în unele ziare, despre aducerea în țară a lui Ion și Mihai Antoneseu.

Toți prizonierii români aflători încă înafara granițelor, se vor întoarce în țară până la începutul lunii August c. Acest fapt este un rezultat al tratativelor duse de guvernul Țării și aduce multă bucurie în sufletul celor care se doresc după cei dragi ai lor.

EXTERNE:

Curtea permanentă de justiție din Haga își va începe sesiunea la 18 Aprilie c.

Italia a redactat un memoriu cu privire la problema reparațiilor de războiu, care va fi trimis adjuncților miniștrilor de externe la Londra.

Noul guvern grec a depus jurământul.

Intr'un mesaj radio-difuzat, Papa Pius a declarat că un sfert din întreaga omenire este amenințată de foamete.

Anglia a rupt relațiile diplomatice cu guvernul albanez.

Conferința de pace dela 1 Mai va fi probabil amânată.

Statele Unite posedă o bombă incendiară extraordinar de puternică.

Adunarea Națională franceză a început discuția asupra Constituției.

Primul ministru ungar a sosit la Moscova.

Polonia a sesizat Consiliul de securitate cu problema spaniolă.

Conferința miniștrilor de externe va avea loc la 25 Aprilie c., la Paris.

În Japonia bântue cu furie tifosul, holera și vârsatul de vânt.

Consiliul de securitate își continuă activitatea la New-York.

Radio New-York a evocat deosebit de elogiis figura marelui bărbat de stat român Nicolae Titulescu.

ȘTIRI LOCALE

Predică în Catedrala din Sibiu

4. **Dumineca Floriilor în 14 Aprilie 1946** servește P. S. Arhiepiscopul Teodor, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Predică: Prof. diacon Dr. Gr. T. Marcu.

În decursul săptămânii patimilor în fiecare zi, după masă la ora 4, este *Pavecerniță*, iar seara, la ora 6 $\frac{1}{2}$ este *Denie*.

Luni, Marți și Miercuri dimineața la ora 8 Ceasurile și Liturgia înainte sfințită.

Joi dimineața la ora 8, Sf. Maslu și în continuare Liturgia Sf. Vasile împreună cu Vecernia. — Sfințirea Paștilor.

Seara la ora 6 $\frac{1}{2}$ Denia cu cele 12 evanghelii ale patimilor Domnului. — Predică cons. Aurel Nanu.

Vineri dimineața la orele 8: Ceasurile Domnești.

La ora 4 după masă: Vecernia cu luarea Mântuitorului de pe cruce și așezarea în mormânt.

Seara la ora 6 $\frac{1}{2}$ Utenia, cu prohodul la mormântul Domnului nostru Iisus Hristos. Predică prot. M. Neagu.

Sâmbătă dimineața la ora 8, Vecernia Sfințelor Paști, cu Liturgia Sf. Vasile.

5. **Dumineca Sf. Paști, în 21 Aprilie 1946** dimineața la ora 4 — *Învierea*. Servește înalt Prea Sf. nostru Mitropolit Nicolae, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. — Împărțirea sfințelor Paști.

La ora 9 Sfânta Liturgie, servește din nou înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae înconjurat de același mare sobor de preoți și diaconi. — Predică, atât la *Învier* cât și la Sfânta Liturgie, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

După masă la ora 4 Vecernia luminată.

6. **Lunia Sf. Paști, în 22 Aprilie 1946** servește P. Sf. Arhiepiscop Teodor, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi. Predică: P. Sf. Sa Arhiepiscop Teodor.

7. **Marți, a treia zi de Paști, în 23 Aprilie 1946, Sfântul și marele mucenic Gheorghe** servește: Prof. Mihail Neagu, duhovnicul Nicodim Belea și prof. Insp. Dum. Călugăr; diaconii: Simion Macarie și Vasile Gârbu. Predică: preotul Nicodim Belea.

8. **Duminecă în 28 Aprilie 1946, Dumineca Tomii**, servește: Cons. Em. Cieran, Dr. Andrei Gălea, Ieronim Grovu, Gh. Secaș, prot. Mihail Neagu, prof. Simion Radu și insp. Dumitru Călugăr. Predică: prof. Simion Radu.

CĂRȚI ȘI REVISTE

Revista Teologică. Organ pentru știința și viața bisericească întemeiat în 1907, apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și administrația: Academia teologică „Andreiană“, Sibiu, strada Mitropoliei 24—28. Abonamentul pe un an: 12.000 Lei. Director: profesor Dr. Grigorie T. Marcu. — Nrii 3—4 cuprind: Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: Procesul Mântuitorului. Diacon Dr. Nicolae Balca: Existența omului și problema lui. Gherman: Școala șaguniană, școală a poporului. Preot Simion Radu: Măreția omului, sau gândirea onestă și justă. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu: O elogiare studențească a lui Șaguna. Preot Ioan Opreș: Atitudini: Creștinismul și viața politică. Preot Dr. Teodor Bodogae, Dr. Grigorie T. Marcu, Preot Dr. N. Terchilă, Dr. Lucian Bologa și Diacon Nicolae Mladin: Mișcarea literară: Istoria vieții bisericești a Românilor, de Simeon Reli. Sfinții Români, de Liviu Stan. Educație și învățământ, de Dumitru Călugăr. Preotul din Bonnal, de Zosim Oancea. L'enseignement roumain en Transylvanie, de Vladimir Ghidionescu. Ethos. Amvonul și catedra în slujba poporului, de Ioan Bulea Cășineanu. Gr. T. M.: Cronică: † Patriarhul ecumenic Veniamin I. Noul Patriarh ecumenic Maxim. Săptămâna misionară a „Oastei Domnului“. Gr. T. Marcu: Note și informații.

C. preoți să stea în fruntea mișcării Oastea Domnului

Nr. 700/946

(17) 1—3

Concurs

Parohia ort. rom. Zărnești jud. Brașov, publică concurs pentru pictarea bisericii a treia, cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Pictorii autorizați, doritori a executa această lucrare, să înainteze oferte în termenul deschis, în conformitate cu regulile iconografiei, precum și o dovadă, că au mai executat asfel de lucrări.

Informații de amănunt se pot primi la ofiul parohial ort. rom. Zărnești, în orele oficiale.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de-a încredința pictarea bisericii concurentului care va oferi cea mai bună încredere, că va executa lucrarea în condițiuni optime artistice și iconografice.

Zărnești, 5 Aprilie 1946.

Vasile Stoicaneanu
protopop

Nr. 385/1946

(15) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a III-a **Volla**, din protopopiatul Făgăraș, se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Tel. Român“.

Venitele împreună cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Venite parohiale de 8 jug. pământ.
3. Sesie stolare obișnuite în protopopiatul Făgăraș.

Cel ales va predica în Dumineci și sărbători și va face catehizația în școala primară.

Cererile de concurs, prevăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a candida dela Prea Ven. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta în termen, Oficiului protopopesc Făgăraș, jud. Făgăraș.

Concurenții se vor putea prezenta în parohie, numai cu prealabila încredințare a Oficiului protopopesc, într'o zi de Duminecă sau sâmbătoare, pentru a servi, predica și a face cunoștință cu credincioșii parohiei.

Oficiul protopopesc al Făgărașului, în înțelegere cu consiliul parohial din Volla, Făgăraș, la 27 Martie 1946.

Preot T. Ciocănelea
adm. prot.

MINISTERUL INFORMAȚIILOR, REGIONALA SIBIU

AVIZ

Atragem atențiunea posesorilor de posturi de recepțiune radio, că în conformitate cu dispozițiunile legale cei care folosesc aparatele de radio în mod clandestin, sunt pasibili de următoarele sancțiuni:

1. Despăgubirile civile dela 72.000 până la 240.000 Lei.

2. Amenzi dela 40.000 lei până la 100.000 lei după categoria și destinația aparatelor.

3. Confiscarea aparatelor.

Comisiile noastre de control activează zilnic atât în București cât și în provincie, pentru descoperirea auditorilor clandestini.

Numele acestora va fi difuzat la microfon.

Taxele de abonament la radio pot fi achitate la oricare oficiu poștal din țară.

Citiți și recomandați
în cercurile D-Vstre

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească - Apare lunar

sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit
NICOLAE al Ardealului

Director: **Prof. Dr. Grigorie T. Marcu**

Raedcția și Administrația:
Academia teologică „Andreiană“
SIBIU, str. Mitropoliei 24-28